

Arrest

nr. 182 595 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 januari 2017.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. In de beslissing wordt o.a. vastgesteld dat haar problemen met S. L. van interpersoonlijke (tussen privé personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn waarbij zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor deze problemen, of desgevallend de problemen met haar familie, geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen in

geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat: "U, die nooit problemen heeft gekend met de Albanese autoriteiten (CGVS, p. 6), wendde zich aangaande uw problemen op geen enkel moment tot de aanwezige autoriteiten in uw land (CGVS, p. 10). Uw verklaring dat S.(...) L.(...) misschien wel zou worden opgepakt, maar snel weer zou worden vrijgelaten (CGVS, p. 10), is geenszins afdoende om uw nalaten te rechtvaardigen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij of zij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden." Verzoekster haar huidige stelling, in welk verband zij verwijst naar enkele algemene rapporten en artikels omtrent o.a. huiselijk geweld in Albanië, dat zij vanwege de overheden van haar land dus niet de nodige bescherming kon krijgen, berust aldus niet op concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst. Nu verzoekster voor de problematiek met S. L. nooit een klacht indiende bij de Albanese autoriteiten, kan zij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar dienaangaande hulp en/of bescherming te verlenen. Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Waar verzoekster verwijst naar een aantal arresten van deze Raad, wijst de Raad er op dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwaarde heeft en elk dossier individueel wordt beoordeeld.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekster haar asielrelaas, te ontcrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 januari 2017, voert verzoekende partij aan dat haar kind intussen geboren is. Zij wijst er op dat de feiten niet worden betwist of ontkend. Verzoekende partij bevestigt dat zij geen klacht heeft ingediend, doch verklaart dat rekening dient gehouden te worden met de persoonlijke omstandigheden, met name dat de biologische vader van haar kind een militair is, en zij dan ook bezwaarlijk naar de autoriteiten kan stappen, en zij van vrouwen die wel klacht hebben ingediend heeft begrepen dat dit niets wijzigt aan de situatie, integendeel de problemen alleen maar kan verergeren. Verzoekende partij besluit dat men in Albanië moet kunnen steunen op de familie maar dat zij alleen is, aangezien haar vader overleden is en haar moeder haar niet kan/wil helpen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 17 januari 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar asielrelaas en het uiten van blote beweringen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Er dient te worden hernomen dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Vervolgens wijst de Raad er op dat met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangevoerde problemen met S.L. geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Zij heeft zich immers aangaande de problemen met S.L. nooit tot de autoriteiten in haar land van herkomst gewend om klacht neer te leggen. De ter terechtzitting opgeworpen argumentatie dat de biologische vader van haar kind een militair is, en zij dan ook bezwaarlijk naar de autoriteiten kan stappen, en dat zij van vrouwen die wel klacht hebben ingediend heeft begrepen dat dit niets wijzigt aan de situatie, is niet meer dan een loutere veronderstelling en berust niet op concrete en persoonlijke ervaringen en is geenszins afdoende om het nalaten van verzoekende partij te rechtvaardigen.

Zoals reeds in de bestreden beslissing en in voornoemde beschikking op correcte wijze wordt geoordeeld, is het immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen haar belager en eventuele verdere problemen die hij of zij zou kunnen veroorzaken te

voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar problemen aan nationale bescherming ontbeert.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat men in Albanië moet kunnen steunen op de familie maar dat zij alleen is, aangezien haar vader overleden is en haar moeder haar niet kan/wil helpen, wordt in de bestreden beslissing op correcte wijze opgemerkt dat niets er op wijst dat verzoekende partij onvoldoende zelfredzaam zou zijn om zich zelfstandig in Albanië te vestigen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij een universitair bachelor- en masterdiploma heeft, zij gedurende vijf jaar in een huurwoning in Tirana woonde en zij als verkoopster werkte. Verzoekende partij verklaarde overigens dat zij nog contact heeft met haar nichten die in Tirana wonen en die haar hebben geholpen met haar vertrek uit Albanië. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij nergens in Albanië terecht zou kunnen.

Dat haar kind intussen geboren is, doet aan voorgaande geen afbreuk.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS